

SEPSI LÁSZLÓ

Amikor hazamentünk Tücsökkel

Az asztal alatt meleg van és sötét, mintha átázott volna a cipóm, a szagból ítélve én áztattam át, de akkor sem akarom felemelni a fejem, mert jó a meleg és a sötét. Folyik valami darabos a számból, a darabkák belepottyannak a melegbe és sötétbe, a vállamat lapogatja egy marha, megütném, de cserreg és ciripel, olyan a hangja, mint egy régi órának, amit most húznak fel.

Tücsöknek hívják, bár nem emlékszem rá pontosan. Kerreg és ciripel, valami fontosat mondott róla valaki (apa) régen, de elfelejtettem, mit, mert az idő elmos mindent, főleg a tücsköket.

(Vigyázz rá, ezt mondta, nem, nem ezt mondta, hanem azt, hogy ő majd vigyáz rád, Tücsök majd vigyáz rád és játszik veled, ha egyedül érzed magad.)

Vissza akarok bújni a melegbe és a sötétbe, de mindent előnt a reggeli fény, olyan fehér, hogy égeti a szemem, fejemre húzom a takarót (hogyan kerültem haza?), de alatta is hallom a ciripelést, amit nem hallottam már nagyon régen. Ciripel és lökdös, mindig gyűlöltem, ha ezt csinálta, lagymatagon megütöm, de attól csak megsajdul a kezem, erre lerántja rólam a takarót, nyüszítem neki, hogy hagyjon már békén, de olyan bűdös a szám, hogy könnybe lábad tőle a szemem.

– Haza kell mennünk! – ciripeli izgatottan, háta mögött ragyog a nap, belesüt a szemembe, csak az árnyékát tudom kivenni, de ez csak Tücsök lehet, senki más nem ismerem, akinek egy régi fényképezőgép van a feje helyén.

– Ó, bazmeg...

Most halkán ciripel. Olyankor csinálja ezt, mikor nagyon figyel. A résnyire nyitott szememmel látom a sziluettjét, semmit nem változott, akkora, mint egy hatéves gyerek, előre-hátra gördül az ágyam mellett, és kerregve állítgatja a fókuszot.

– Haza kell mennünk!

Mintha gyomron vágta volna, végigszalad rajtam a zsidbadás és hörögve oda-taccsolok az ágy mellé. Azt akarom mondani neki, hogy nem megyek sehová, nem tudok és nem is akarok menni sehová, húzza vissza a sötétítőket, és tűnjön innét a francba. El is tűnt, hallom, ahogy kigördül a szobából, zörög azokkal a recsegő, hosszú ujjaival (miért nincsenek megolajozva?), de mire végiggondolnám, hogy mit csinál, már vissza is húzódtam a melegbe és a sötétbe. Az arcomba zúduló hideg víz aztán elmosa mindkettőt.

– Haza kell mennünk, mert Apa haldoklik!

Tücsöknél van egy köteg pénz, amit ki tudja, mióta kuporgattak otthon, és most megreggelizünk belőle. Vagyis csak én reggelizek, mert őt elég felhúzni reggelenként, amit mindig megcsinál magának. Nekem csak a játékra van gondom, csak a játékra.

A kedvenc helyemre megyünk, ahol hatalmas adag sajtos-sonkás rántottát adnak, a kistrádióból pedig rendszerint Devendra Banhart-dalok szólnak. A kávéjuk fekete és forró, felold, mintha fájdalomcsillapítóval ütném ki magam. Mindehhez rengeteg jeges szódavizet iszok, benne lebegő citromkarikákkal. Tücsök csak csendesen ciripelve figyel, ahogy ezeket magamba töltöm.

– Hogy jutottál ide?

– Átjöttem a Város Végén és a Nádason.

Belenézek izgő-mozgó kameraszemébe. Mintha megfeledkezett volna a lényegről, de mivel semmit sem szokott elfelejteni, arra gyanakszom, hogy szándékosan elhallgatja. Le sem veszem róla a szemem (semmit nem változott), végül pedig azt kérdelem tőle:

– És a Sötétségen?

Igazít megint a fókuszon, van a sercegésében valami vidám, van a válaszában valami felelőtlen.

– Igen, átjöttem a Sötétségen is.

Kortyolok a kávéból, sűrű és zaccos az alja, de a Sötétség ennél is sötétebb, ennél is zaccosabb.

Azt játszottuk régen, mikor még Tücsök ugyanolyan magas volt, mint én, hogy elmentünk a Sötétség határáig, leültünk előtte, és csak néztük a fekete formákat, ahogy gomolyognak, hallgattuk a hangokat, a morgást (a Farkast), a zúgolódást, a dühödt krakogásokat, és az veszített, aki hamarabb megijedt. Néha ő nyert, néha én, nem tudom, miért adott Apa félelmet Tücsöknek, soha nem kérdeztem meg tőle, pedig talán meg kellett volna.

– Ez bátor dolog volt tőled – mondom végül.

– Te is keresztüljöttél rajta – válaszolja kerregve.

Keresztül bizony, istenem, de régen volt az, de mocskosul régen. Csak arra gondoltam, hogy nem nézhetek vissza, mert ha visszanézek, elkap a Farkas, elkap, mint mindenki mást, aki bemerészkedett a Sötétségbe, és darabokra cincálja a lelkemet.

– Ja. És nézd meg, mi lett belőlem.

A lökött tényleg megnéz. Még a félig megevett rántottába is belebámul, most játékosan ketyeg mindehhez, minél hamarabb meg kell olajoznom.

– Lassan indulnunk kell – jegyzi meg, miután befejezte a vizslatásomat.

Lenyelek egy kortyot az egyre langyosabb kávéból.

– Nem vagyok benne biztos, hogy tudok segíteni.

– Pedig segítened kell.

– Kell? Lehet, hogy kell, de nem tudok.

– El kell köszönnöd tőle, még mielőtt szétrágják.

Ismertem egyszer valakit, akit szétrágtak. Nem akarok rá emlékezni.

– Miért lenne ez jó nekem?

– Nem neked lenne jó, hanem neki – feleli, miközben kerreg, klattyog, zakatol.

Az arcomba tolok még egy falat rántottát, amit Tücsök pénzből vettem (ki tudja, honnan szerezte), és belebámulok az objektívbe, ami a szemem helyén hunyorog.

– Ha most nem megyek, életem végéig egy darab szarnak fogom érezni magam, ugye?

– Így van.

Lehúzó a maradék citromos szódat.

– Kösz, Tücsök. Tudtam, hogy számíthatok rád.

Bepakolok néhány holmit a kopott hátizsákomba, Tücsök meg fel-alá gurulgat a szobában, persze folyamatos berregéssel kísérve. Erről megint eszembe jut, hogy meg kell olajoznom, mert ez kibírhatatlan.

Épp a harmadik flakon vizet gyömszőlőm a táskába, mikor megkérdezem tőle:

– Nem mehetnénk inkább busszal?

Hallgat, már amennyire a sercegése hallgatásnak tekinthető.

– Tudod, mi a szabály.

– „A szabály az, hogy ha menni kell, hát gyalog kell menni.”

– Pontosan.

– Ugye tudod, hogy ez legalább három napot jelent?

– És?

Erre bezzeg tud gyorsan válaszolni. Máskor úgy lelassul, mintha nem is hallotta volna a kérdést, egyem azt a ketyegős óraszívét.

– És mi lenne, ha mindkettőnknek vennék jegyet? Ki tudom fizetni.

– „A szabály az, hogy ha menni kell, hát gyalog kell menni.”

– Imádlak.

– Én is téged.

A táska megtelt. Összehúzó a száját, rákattintom a csatokat, a hátamra veszem, igazgatom, hogy a cuccok összerázódjanak benne. Valahol élvezem ezt a készülődést, és közben rettegek.

– Megolajozlak az indulás előtt. Nem recseghetsz a fülembe három napon keresztül.

– Köszönöm, az jó lenne.

– Oké, veszünk olajat útközben, aztán nekivágunk, ma pedig, ha jól számolom, a Város Végén táborozunk majd.

– Jól mondod. A Város Végén táborozunk.

Nincs ott semmi, csak romos házak, gyomos kertek és patkányokkal teli raktárépületek; az egyikbe behúzódtunk éjszakára. A városnak persze nem egyik pillanatról a másikra van vége, hanem csak ritkulnak és ritkulnak a romok, aztán eltűnnek, és

átveszik a helyüket a fák, a derékig érő fű, benne a keskeny ösvényekkel és a mindig fújó, szalmaillatú széllel. Ez a Nádas, amit a Sötétség választ el a régi otthonomtól. Nappal aranyszínben játszik, éjjel pedig sündisznók töffögnek bokrai tövében.

Tüzet gyújtottunk, és leültünk mellé, nyársra húzott virslit sütögetek fölötté, amit útközben vettem egy vegyesboltban. Színes rágókat meg olcsó sört is árultak, de ezekről lemondtam

– Nem búcsúztál el senkitől – ciripeli Tücsök.

– Tényleg nem.

Megszaglászom a virslit. Az égő fától koromszaga van.

– Itt nem volt senki, aki játsszon veled?

– Ez megint milyen kérdés?

– Bölcs.

Beleharapok a kormos virslibe, és teli szájjal válaszolok.

– De, volt. Néha játszottam ezzel-azzal.

– De senkivel, akitől el kéne köszönni.

– Így is mondhatjuk.

Két falással eltüntettem az ételt. Többet kellett volna venni.

– Eleinte nagyon hiányoztál. És utána is.

Belenézek a kameraszemébe. Ritkán mozdulatlanok, de most azok.

– Te is nekem, Tücsök. Ha elhiszed, ha nem.

– Elhiszem.

Hatéves voltam, mikor Apa kihozta a pajtából. Hónapokig dolgozott rajta, minden délután sötétedésig csak kopácsolt és forrasztott, mígnem egy kora nyári este végzett vele, és szólt nekem és Anyának, hogy jöjjünk és nézzük meg.

Soha nem mondta, hogy azért kapom, mert nem lehet testvérem, de én tudtam, hogy erről van szó. Onnan tudtam, hogy Anya sírt, mikor meglátta. Csendben sírt, de mégiscsak könnyezett.

Én meg odaszaladtam hozzá, láttam már Apa néhány találmányát, de ez volt eddig a legjobb, a legszebb, a legokosabb, meg is öleltem, azt hiszem, és az sem érdekelt, hogy ettől Anya csak még jobban szípot.

– Mi legyen a neve? – kérdeztem, és felnéztem Apára, aki ott állt a pajta előtt, kezében a kedvenc kiskalapácsa.

Akkor kezdett klattyogni és ciripelni, a vállamra tette hosszú, frissen olajozott ujjait, a szeme pedig újra meg újra zörrenve rám fókuszált.

Tücsök lett a neve.

A reggel nehéz, de az éjszaka még nehezebb. Patkányokkal álmodok, rengeteg patkánnyal, körülvesznek, surrognak (ciripelnek), menekülnék előlük, de nincs hova, lábam előtt a tábortűz, a fénykörön kívül a sötétség és a patkányok tömege.

– Mit akartok tőlem? – kérdezem, és a Farkas hangján válaszolnak, ezernyi halk suttogás és mind a Farkasé, és a Farkas elmondja, mit akar tőlem, de nem akarom hallani.

Nem tudom, Tücsök szokott-e álmodni, de mikor hajnalban felébredtem, már a Nádas pászta, cicergő fókusszal.

– Rémálmom volt – mondom neki.

– Tényleg? Miről?

– A Farkasról.

Felém fordul, a szeme egészen kinyúlik a fényképezőgép-fejből.

– Mit mondott?

– Nem emlékszem.

Erre hirtelen visszahúzódik.

– Senki sem felejt el, ha egyszer beszélt velem.

Feltápáskodik. Hányingerem van, pedig nem is vagyok másnapos, innék egy kávét, de nem hoztunk magunkkal, így nem marad más, csak elszívni egy cigit, és nézni, ahogy a nap feljön a Nádas fölé, amiben alig akad nád, viszont annál több a bokor és a sündisznó.

– Lehet, hogy nem is a Farkas volt.

Ha lehet értetlenül zörögni és ciripelni, akkor a Tücsök most azt csinálja.

– Hanem?

– Hanem csak egy rossz álom.

– Sok rossz álom van a fejedben?

– Akad néhány – felelem, és rágyújtok.

– Nem kellene reggelizned pöfékelés előtt?

– Ööö... ritkán szoktam.

– Biztosan csak egy rossz álom volt?

– Ezt már megbeszéltük, Tücsök. Egy átkozott, rossz álom volt.

– Átkozott.

– Igen, az. De ha mindent megismételsz, amit mondok, esküszöm, hogy rajtad nyomom el ezt a csikket.

– Úgysem tennéd – feleli, és ciripelve kikacag.

A Nádas csak addig gyönyörű és vonzó, amíg el nem töltesz a szívében néhány órát. A por rátapad az izzadt bőrödre, az aranyló napsugarak meg akarják főzni az agyad, és a bogarak mindenáron bele akarnak fulladni a könnyeidbe. De mi csak megyünk előre, nem törődve se a nappal, se a porral, se azzal, hogy a Nádas végén a Sötétség vár, a Sötétségben pedig a Farkas, aki soha nem felejt el senkit, és szétcincálja a lelked, ha utolér. Ráadásul a sündisznók is csak az első félórán viccesek.

Este, amikor már nem is járunk messze a Sötétség szélétől, újra táborozunk és tüzet rakunk, van egy pillanat, amikor azt várom, hogy Tücsök énekelni fog (ahogy a

tücsök szoktak), aztán eszembe jut, hogy nem is emlékszem, mikor énekeltünk utoljára együtt.

Pattog a tűz és én megkérdem, amit már nagyon régen meg akartam:

– Ugyanaz rágja Apát, mint ami Anyát rágta?

Tücsök klattyogva gondolkodik.

– Igen.

Egész nap gyalogoltunk, de rá se tudok nézni a virslikre. Valószínűleg meg is büdösödtek a naptól.

– Régóta?

– Nem olyan régóta.

Kormos végű bottal piszkálom a tüzet.

– Ki vigyáz most rá?

Recsegés.

– Most még tud magára vigyázni.

Anya is nagyon sokáig tudott magára vigyázni. Csak azt láttuk rajta, hogy egyre soványabb és soványabb, mígnem egy délután (egy szép, napfényes délután, mint amilyenen Tücsök kigördült a pajtából) egyszer csak összeesett, és utána már semmi nem volt ugyanolyan.

Ültünk a Sötétség előtt ketten Tücsökkel, és mikor hallottuk a Farkas morgását, azt kérdeztük tőle, ő csinálja-e, de azt mondta nem, és mi elhittük neki. Ezután minden este odamentünk, mikor Apa már fáradtan bebújt Anya mellé a láztól nyirkos ágyba, minden este megkérdéztük, hogy ő csinálja-e, de mindig azt mondta, hogy nem.

Egyszer azt is megkérdéztük, tud-e segíteni. Azt mondta, nem tud.

Végül eljött a nap, és tényleg nem segített.

– Holnap bele kell mennünk a Sötétségbe.

– Félsz?

– Egy kicsit.

Ciripelnek a bogarak, és ciripel egyetlen testvérem is.

– Nem olyan, mint régen.

– Miért nem?

– Sűrűbb.

– A Nadas is melegebb. Telik az idő, és minden csak olyanabb lesz.

– Olyanabb.

– Aludjunk, Tücsök.

– Aludj.

Majd vigyáz az álomra, mint régen.

Rosszul vigyáz, mert ezen az éjjelen tömegével jönnek a sündisznók, és a Farkas hangján szólnak, töffögnek és surrognak és szúrnak, amíg fel nem ébredek.

Állunk a Sötétség szélén. Füst gomolyog. Sötét-szaga van, ordas-szaga van.

- Elszívok még egy cigit, és nekivágunk, rendben?
- Rendben – ciripeli.
- Te is kérsz?

Örömtelenül felnevet, de közben le sem veszi kameraszemét a gomolygó formákról, amik néha olyan közel jönnek a Sötétség széléhez, hogy ha kinyújtják a kezeiket (vannak kezeik?), megsimíthatnák az arcomat és összemaszatolhatnák Tücsök objektívját.

Egyszer, nagyon régen, nem torpantam meg a Sötétség előtt. Akkor azt mondtam magamnak, nem fogok félni semmitől, soha többé nem félek semmitől, de ez hazugság volt, mert most is rettentően félek. De akkor nem. Akkor először és utoljára egy bátor féreg voltam.

Eldobom a tövig szívott csikket, és azt mondom:

- Gyerünk, Tücsök. Ideje hazamenni.

Elindulunk. Tücsök halkán surrogva gördül mögöttem.

Azok az átkozott, napfényes késő délutánok. Mindenhol visszhangzott a köhögés, olyan volt, mint az égzengés, de a napfényt ez nem érdekelte, a felhőket ez nem érdekelte. Mozdulatlanok maradtak, aranysárgán és fehéren.

Tücsök a sarkamban járt, és amikor a köhögés abbamaradt, összenéztünk (ciripelve), aztán olyan gyorsan futottunk, ahogy csak tudtunk. Vagyis én futottam, ő pedig gurult utánam, mint most, ahogy keresztülvágunk a Sötétségen. Nem akartam odaérni, mégis gyorsabban szedtem a lábam minden egyes lépéssel.

Apa nézett rám, Tücsök nézett rám, valahonnét az árnyékból a Farkas nézett rám, a szobában pedig aprócska, fekete, koromszerű koszok lebegtek, amik mind anyából jöttek ki. Ő már nem nézett rám.

Senki nem szólalt meg, de bármit is mondanak, akkor sem maradok. Újra futásnak eredtem, egyenesen a Sötétség felé. Tücsök utánam gördült, de hamar felborult, átfordult egy kövön, ciripelt, kerepelt, mint egy hátára borult bogár, de nem fordultam vissza és nem segítettem neki.

Elértem a Sötétség határához, és ezúttal nem torpantam meg. Átjárt a benne kószálókából áradó hűvösség (nem akarok itt ragadni), émelyített a szag, ami felfelpöffent nemlétező testükből (nem akarok kószáló lenni).

Elfáradtam. Hidegebb lett, mint addig bármikor, a levegő marta az orromat, a torkomat, a tüdőmet. Mintha Tücsök ciripelne messze mögöttem. Nem akarom, hogy velem tartson, úgyhogy tovább vonszolom magam.

De a Farkast nem lehet megelőzni.

Mindig azt hittem, üldözi azt, aki a Sötétségbe tévedt, de engem nem üldözött, csak sétált mellettem és néha rám mordult, ahogy céltalanul, elcsigázva lépdeltem előre. A morgása nem volt fenyegető, inkább megnyugtató volt, akár egy karácsonyi altatódal.

– Nem jutsz ám ki innen, fiú – mondta.

Válaszra sem méltattam. Rá se néztem. Morogjon, amit csak akar. A Sötétségnek egyszer vége lesz, és azon túl ő már nem tehet semmit.

– Ugyanúgy nem jutsz ki innen, ahogy anyád sem jutott ki soha.

Be kellett volna várnom Tücsköt, elvégre azért van, hogy megvédjen. Mindig ott volt, amikor semmi szükség nem volt rá, de most, amikor elkelve a segítsége, sehol sincs.

A Farkas méltóságteljesen lépdél mellettem.

– Azt hiszed, a feketeség csak úgy megterem az emberben? Először el kell vetni a magvait. Az embereknek el kell jönniük hozzám, el kell jönni a Sötétségbe, ahonnan hazavihetik a szívük alatt a romlás magvait.

Leszegett fejvel menetelek előre.

– Kérsz belőlük? Nem fáj annyira, mint hiszed. Rövid idő, utána elmúlik. Ezek a hetek és hónapok semminek tűnnek a hosszú, örök nyugalom mellett.

(Apám egyszer leült velem és Tücsökkel a verandára és azt mondta: „Ne higgyetek a Farkasnak soha, mert hazudik, és ha ezt elfelejtitek, végetek van.”)

– Látom, menni akarsz, fiú. Már nem is vagy messze birodalmam szélétől. Csak arra van szükséged, hogy megmondjam, merre kell fordulnod. De ha nem mutatom meg a helyes irányt, itt fogsz járni körbe-körbe az idők végéig.

Ekkor leült. Éreztem a hátamon a tekintetét. Egyenesen belém nézett, de nem ijedtem meg tőle, nem is lassítottam, csak mentem előre, át a végtelennek tűnő Sötétségen, amelynek sehol sem látszott a határa.

Megálltam, és azt kérdeztem:

– A lelkemet akarod cserébe?

– Mit is kezdenék én a te gyermekem lelkeddel?

– Akkor mit akarsz?

(Most forduljunk jobbra.)

– Most, és most az egyszer csak ígéreteket kérek.

(Most forduljunk balra.)

– Miféle ígéreteket?

– Aprókat, kettőt, ami valójában csak egy. Az első az, hogy ha kivezetlek a Sötétségből, nem térsz vissza többé, különben enyém a lelked.

(Előre, már nincs sok hátra.)

– A második, hogy amit hátrahagysz, az mind az enyém.

(Nem is hagyok hátra semmit.)

– Ha mindezt megígérem, kivezetsz a Sötétségből?

– Szavamat adom rá.

(Hát visszajöttél, fiú?)

Serceg a száraz fű a talpunk alatt, ahogy kiérünk a Sötétségből. Az otthon most kicsinek tűnik, mintha minden oldalról a Farkas birodalma szorongatná.

– Megérkeztünk – suttogom Tücsöknek. Nem várom, hogy bármit is válaszoljon.

A fák, amik régen még gyümölcsöt teremtek, most kopáran állnak, miközben futónövény fojtogatja a törzseiket. A napfény szürkés, mint a zavaros víz a lavór alján.

– Apa a házban van – ciripeli Tücsök.

Félek tőle, hogy így kell látnom. Jól esne legalább egy ital, de errefelé olyat nem találni. Elsétálunk a kiszáradt fűcsomók és a gyümölcstelen gyümölcsfák között, már látom a pajtát, ami most úgy fest, mintha a tetejét egy égből aláhulló szikla törté volna be. A ház sincs jobb állapotban: ugyanaz a növény futotta körbe, ami a gyümölcsfákat, és ettől még romosabbnak látszik.

A kertben, vagyis ott, ahol gyerekkoromban a kert volt, egy máglya nyomait látom. Fekete kör a kiégett földön, benne elhamvadt holmik szürke-fekete darabkáival.

– Mi történt itt, Tücsök?

– Nagytakarítás.

– Igaz. Olykor takarítani is kell.

Belépünk a tárva-nyitva álló ajtón. Odabent különös bűz terjeng, és fülledt meleg fogad.

– Apa! – kiáltom, de nem érkezik válasz. Tücsökre felé fordulok.

– A szobájában van?

– Biztosan.

Ez volt anya szobája is. Itt történt minden, ami számított valaha. Megállok az ajtóban, és megint Apát szólítom, de sehol egy köszöntés, sehol egy nyöszörgés. Tücsök ciripelve állíthatja a fókuszt. Belépek, és ekkor már nem tudom levenni a szemem az ágyon heverő mozdulatlan halomról.

– Azt mondtad, el tudja látni magát.

Valahol, mélyen a testvéremben hangosan kattan egy fogaskerék.

– Hazudtam.

Tücsökre pillantok, majd ismét a halom felé fordulok. Beállt a fókuszt, és a ciripelés is megszűnt.

(Volt egy álmom, amikor a városban laktam, de reggelre mindig elfelejtettem, mert azt gondoltam róla, ostobaság. Ki álmodik fényképezőgép-fejű robotokkal? Álmomban apát láttam és Tücsköt, apa beteg volt, Tücsök pedig próbált rajta segíteni, de nem tudott, csak keringett körbe-körbe, recsegve-ropogva és egy napon elment a Sötétség szélére.)

– Mit ígért? – kérdezem halkán.

Nem felel. Magában ciripel.

– Mit ígért az a rohadék?!

– Azt mondta, Apán nem tud segíteni, de megengedi, hogy hazahozzalak. Átmehetek a Sötétségen, és nem esik bajom. Visszajöhetünk, és nem esik bajunk.

Fel kellene emelnem a takarót, hogy utoljára megnézzem az arcát, de nem merek a közelébe menni. Mintha valami szivárogná alóla, mint a koszos víz egy átázott fekete ruhából.

– Többé már nem mehetünk el innen, ugye?

Az arcom elé tolja az objektívet.

– Miért akarnál elmenni?

Leülök a fal tövébe, nekivetem a hátam a nyirkos penésznek. Dühös vagyok Tücsökre, dühös vagyok magamra, azt akarom mondani neki, hogy nem tehet semmiről, mert már réges-régen eladtam őt is és eladtam Apát is, nem tehet semmiről, mert a Farkasnak nem szabad hinni és kettőnk közül én hittem neki először.

– Azt ígérte, éjjelente meglátogat minket, hogy ne legyünk olyan egyedül. De ha ketten vagyunk, már nem is tudunk egyedül lenni, ugye?

Lehunyam a szemem. Hosszú még a délután, és még hosszabb lesz az éjszaka. A testem mélyén egy régi másnap íze kavarog, de visszanyelem, vissza a melegbe és sötétbe, és ott a langyos bűzben várjuk, hogy eljöjjön értünk a Farkas, és közben Tücsök vigyáz rám.

